● DIVIZIA A ● DIVIZIA A ●

ETAPA A 4-a

Însemnări de reporter

● DIVIZIA A ● DIVIZIA A ●

ETAPA A 4-a

RAFINAMENTUL LUI DOBRIN ȘI EXPLOZIA LUI TROI

PRIMA „REMIZĂ" A ARGEȘENILOR LA BRAȘOV, DUPĂ ȘAPTE ANI!

...După șapte ani, F.C. Argeș a reușit să se bucure de un succes în fața Steagului roșu. După șapte ani în care piteștenii au pierdut, în serie, sub Timpa și chiar pe stadionul din Trivale, unde au reușit doar două remize. În acest context, remiza obținută duminică în casa Steagului roșu are dimensiunea unui veritabil succes, chiar dacă, cu mai multă cumpătare, **Troi** ar fi putut calcula altfel unghiurile apariției lui **Adamache**, și echipa sa s-ar fi întors la Pitești cu o victorie de preț. Oricum, rezultatul obținut de argeșeni, duminică, tot succes se numește. Iar acum, când tradiția a fost dezisă, cei mai mulți caută cauzele fundamentale ale reușitei foștilor campioni.

...Acest prim succes piteștean, după o așteptare atît de lungă, este în special efectul unei stări de spirit. Duminică, **Dobrin**, personalitate de marcă a fotbalului piteștean (și nu numai al său!) a împlinit 26 de ani. Dminică, F.C. Argeș a refuzat toastul fastuos pregătind doar un buchet simplu de gladiole, dar atîtea ambiții pentru a sărbători „frumoasele vîrste" ale valorosului său internațional. Duminică cu sufletul spre Dobrin, F.C. Argeș, de la conducători, la antrenori și, mai ales, la jucători, s-a gîndit, poate mai mult ca niciodată în disputele cu teamul brașovean, la succes. În primul rînd s-a gîndit să nu piardă. Și și-a ordonat o apărare în stare să sufoce moralul solid al gazdelor, triumfătoare șapte ani la rînd. Apoi F.C. Argeș s-a gîndit și la victorie. Și și-a asigurat o schemă ofensivă simplă, dar cît de tăioasă, în care rafinamentul și maturitatea **lui Dobrin** alături de explozia din start **a lui Troi,** reprezentau punctele de sprijin. Dar, dincolo de toate, primul gînd al argeșenilor, **a fost echilibrul.** Din punctul acesta de vedere, atacului îi reveneau misiuni mai dificile, el cei inferior numeric, fiind chemat să aureoleze munca oarbă a rombului de cinci fundași păzit, uneori, de trei mijlocași. Ceea ce în mare parte, **Dobrin** și **Troi** și pe alocuri **Jercan, au** reușit, chiar dacă dintr-o omenească superficialitate, extrema națională a trosit două excelente mingi de victorie. La urma, urmei, duminică, **Dobrin** a fost jucătorul de tenis de la dublu care a servit, cu forța și fantezia lui **Năstase, iar Troi,** secundul de la fileu care trebuie să punctezo. **Troi** a punctat o singură dată, dar cuplul acesta are foarte mari șanse de a deveni un punct forte al naționalei...

...Duminică, cu largul concurs al gazdelor, lipsite de vigoare și fantezie în fazele de poartă, F.C. Argeș a oprit cursul unei tradiții nefavorabile ei. Și acest prim succes, dobîndit după atîția ani, poate reprezenta punctul de sprijin pentru Cupa U.E.F.A. și alte planuri de viitor...

Mircea M. IONESCU

BUCUREȘTI: ● Aprătorii lui Sport Club Bacău resping unul din atacurile studenților din Capitală. Foto: Vasile BAGEAC

ADEVĂRUL ASUPRA LUI MIRCEA SANDU

Chiar semnatarul acestor rînduri l-a evidențiat adesea, pe fundașul central al Sportului studențesc, **Mircea Sandu.** Nu mai departe decît acum două etape, fotografia lui a apărut în revista noastră, în pagina de „radiografie", semnificînd că apărătorul „alb-negrilor" a fost cel mai bun de pe teren în meciul cu „Poli" Timișoara. Constatare obiectivă, impusă de fapte.

Iată însă că azi venim și scriem, fără teama de a greși, că **locul acestui talentat (și complet) jucător ni se pare a fi, totuși, în centrul liniei de atac.** Jocul lui de duminică, impotriva lui Sport Club Bacău, cînd a reapărut ca atacant central, a constituit nu o simplă pledoarie în acest sens, ci de-a dreptul o demonstrație. Grație aportului său ofensiv, Sportul studențesc a marcat patru goluri (cîfră cu care nu prea se întîlnește în fiecare zi...) iar întregul compartiment ofensiv al studenților a cîștigat în vigoare, în fantezie, în eficacitate. A atras însă, cumva, această reintîlnire a lui **Sandu** cu postul care l-a consacrat (aducîndu-i și un tricou național), **o slăbire a liniei defensive?** Răspundem **NU,** pentrucă tinerii **Cazan** și **Grigorie** au făcut bine față atacului băcăuan, echipa n-a primit nici un gol. Și aceasta, în condițiile în care nici celălalt fundaș central, **Kraus,** n-a putut juca, din cauza unor dureri lombare.

Este drept, se cunosc destule cazuri de jucători din atac retrași, cu bun randament, în liniile defensive. De regulă însă, această retragere se produce **după o anumită vîrstă, atunci cînd respectivii nu prea mai au multe de spus acolo, în lupta dură din față.** Exemple? **Lereter, Haidu, Negrea, Stoenescu, Deselnicu, Kraus,** pentru a cita doar fundași centrali și a nu lungi lista cu fundași de margine, poate și mai numeroși.

În cazul lui **Mircea Sandu,** credem că „retragerea" la apărare ar fi prematură, că el **(la nici 21 de ani!)** trebuie utilizat mai departe în atac, unde poate da o mai largă expresie aptitudinilor certe pe care le are pentru circulația în teren, pentru pătrunderi, pentru șutul la poartă.

Chestiunea se poate discuta nu numai din punctul de vedere al echipei sale de club, ci dintr-un punct de vedere mult mai larg, al fotbalului nostru. Este o constatare certă că **avem mai mare nevoie — la această oră și în perspectivă — de atacanți centrali decît de fundași centrali.** Dacă facem o cît de sumară trecere în revistă a efectivelor de jucători ale cluburilor noastre, constatăm că **postul de vîrf de atac este mult mai „descoperit" decît cel de stoper.** Și atunci, se impune ca „florile rare" să fie cultivate.

Desigur, fiecare echipă își face socotelile sale, se chibzuiește cum vrea. Nu vom contesta, de aceea, nici dreptul Sportului studențesc de a-și face formația cum crede. Dar, în cazul unui jucător ca **Mircea Sandu,** atacant central cu certe calități specifice postului, ni se pare că ar trebui mai multă răbdare. Cei puțin la club, dacă la echipa națională (în care a jucat o repriză contra Franței) beneficiul acestei răbdări nu i s-a acordat...

Radu URZICEANU

CARTEA DE VIZITĂ A DEBUTANȚILOR

Nu știm dacă tracul unui antrenor la debutul său în prima divizie este mai mic sau mai mare decît al unui jucător, dar știm cu siguranță că evoluția fotbaliștilor pe prima scenă a campionatului depinde în bună măsură de el însuși, pe cînd antrenorul debutant nu se poate exprima decît mediat, prin intermediul elevilor săi. **Echipa este cartea de vizită a antrenorului** și la Ploiești s-au înfîlnit duminică două echipe antrenate de doi debutanți în „A" **Petrolul — Gheorghe Dumitrescu** și **Jiul — Traian Ivănescu.**

Trebuie să recunoaștem că am privit această partidă cu circumspecție, comportarea anterioară a combatantelor nepărîndu-ni-se edificatoare, chiar dacă punctele de referință din primele trei etape se numeau victorie la Ploiești contra lui Dinamo — în cazul Petrolului, sau înfrîngere la Petroșani în fața lui F. C. Constanța, în ceea ce o privește pe Jiul.

Iată însă că, privite la lucru, amîndouă echipe au lăsat să se întrevadă cîte ceva din intențiile proaspeților lor antrenori, materializarea primelor idei, a primelor eforturi.

Petrolul încearcă, evident, să-și însușească jocul combinativ la mijlocul terenului (cu **Cuperman** vîrf retras și atrăgîndu-l aci și pe fundașul central **Cringașu,** mereu cu dor de ducă spre careul advers...), **pentru a folosi, la momentul oportun, poanta de viteză a extremei Pisău,** disponibilitățile de șut ale lui **Dincuță** și **Eparu, oportunitatea lui Pîrvu în fața porții.** Și chiar dacă aceasta din urmă a absentat din formație duminică, jocul Petrolului în prima repriză a avut — cursivitate, combinațiile nu se făceau sub imperiul hazardului. Ceea ce a grevat însă, randamentul general în această parte a meciului a fost nesiguranța liniei de fundași (în special **Tudorie**) și imprecizia șuturilor la poartă.

Că echipa ploieșteană se afla doar la început pe acest drum a arătat repriza secundă, atunci cînd Jiul și-a intensificat fluxul ofensiv, prezent și înainte de pauză pe canalele contraatacului (așa a și deschis scorul, prin **Multescu**). **Se poate spune că echipa din Petroșani s-a dovedit la Ploiești superioară adversarului pe planul echilibrului intern și, deci, al organizării jocului, între randamentele compartimentelor fiind semnul egalității. Cu Stan aripă falsă,** retras lîngă **Naghi** și **Libardi, la mijloc,** cu tandemul **Boznai — Multescu** apt de manevre ample (cînd prin înălțare cu deplasări spre lateral, cînd frontal, prin „un-doi-uri" rapide), Jiul a condus ostilitățile în repriza secundă. De ce a pierdut? Pentru că, așa cum recunoștea după meci președintele clubului din Ploiești, **Gh. Urich,** i-a lipsit un dram de noroc...

Paul SLAVESCU

CU DOUĂ ȘUTURI PE SPAȚIUL PORȚII...

Nemulțumire, duminică, la Tg. Mureș, în tabăra echipei Steaua. Formația antrenată de **Gh. Constantin părăsise** terenul învins, iar scorul nu arăta nici pe departe superioritatea ei — pe două treimi din meci — a echipei locale. **„Puteam să cîștigăm și cu 4 sau 5 la zero",** spuneau suporterii A.S.A.-ei, și trebuie să recunoaștem că nu erau prea departe de adevăr!

Ce se întîmplă cu Steaua în acest campionat? Desigur, este prea devreme, pentru concluzii, chiar dacă sînt doar de moment. Totuși, încercînd să relatăm cum s-a comportat echipa bucureșteană la Tg. Mureș — într-un meci ce se aprecia că va fi foarte disputat — vom pune, poate bazele unor constatări viitoare mai bine argumentate.

Mai înainte de toate trebuie să precizăm că Steaua se află — după declarațiile venite chiar din tabăra sa —, din nou, într-o etapă de reconstrucție a echipei. Tinerii sosiți în Ghencea în perioada intersezonului au fost introduși, unul cîte unul, în echipă, dar formula stabilă este, se pare, încă departe. Temătoare probabil de slăbiciunea sa, echipa militară bucureșteană a optat în fața A.S.A.-ei (să recunoaștem, o echipă modestă la o tactică de apărare, cu un marcaj (la cîțiva dintrei cei mai buni jucători mureșeni) foarte strîns. Dar, fiind însă că nici **Dumitru** nu l-a putut anihila pe **Naghi** (cel mai bun om de pe teren), nici colegii lui din apărare nu s-au putut opune cu prea mult succes variatelor atacuri (schimburi de locuri, intercalări pentru finalizare ale mijlocașilor) ale echipei gazdă, **Smarandache** s-a luptat, ca de obicei, ca un leu, dar **Samoș** și **Sătmăreanu** au făcut ca eforturile lui să pară mai curînd singulare. **Iordache** a reușit adevărate minuni în poartă (fără ei, în mod sigur, bilanțul de la tabela de marcaj ar fi avut mult de lucru), dar **N. Ionescu** și — mai curios — **Dumitru** au stat parcă prea „cuminți", fără să arate nici cea mai mică intenție ofensivă. **Dumitru,** așa cum s-a mai spus, preferă — sau îi se impune, este greu de precizat! — la echipa de club să practice un joc „la cutie", cu mult prea rare incursiuni de atac.

Bucureștenii au plecat învinși, desigur nemulțumiți, dar poate că ar trebui să știe că **numai cu două șuturi pe spațiul porții (inclusiv golul), greu se poate cîștiga un meci,** și că singura lor acțiune de atac colectivă — deci nu numai cu pase lungi pe contraatac, în adîncime, ca pînă atunci — de altfel foarte periculoasă, am înregistrat-o abia în min 84... Să precizăm că era prea tîrziu?!..

Dumitru GRAUR

BRAȘOV ● Portarul piteștean Stan lasă oportun din poartă și va respinge balonul. Foto: Virgil ONESA

CÎND CAMPIOANA APELEAZĂ LA... MATURITATE

Dificilă, obținută în extremis, în finalul partidei, această victorie, la Arad, a formației campioane; dificilă, dar totuși pe deplin meritată, un element neutru, neprevăzut — VÎNTUL — dovedindu-se „dușman" pentru gazde și prețios aliat pentru oaspeți care, atunci, în repriza secundă, au știut să-l strunească pe **Eol,** neîndupleacat numai cu acei ce nu se pricep să-l intre în grații. Da, o dată în plus, duminică, pe gazonul cochetului stadion arădean, Dinamo s-a dovedit o echipă matură, hotărîtă să-și spună și în actuala ediție a Diviziei A candidatura la titlul suprem.

Acest plus de experiență, Dinamo l-a demonstrat, spuneam în repriza a doua, la începutul căreia tabela de marcaj indica un fragil avantaj (1—0) în favoarea textiliștilor arădeni. A fost perioada în care internaționalii lui **Ion Nunweiller** trebuiau să arate ce știu antrenorului lor; dacă pot sau nu — în condițiile speciale de joc — să întoarcă în favoarea lor rezultatul. Tricolorii cu state mai vechi de serviciu, **Dinu** și **Radu Nunweiller** au dat ei, mai întîi, semnalul ofensivei decide (spre deosebire de asaltorile mai mult „corbe" ale U.T.A.-ei, din primă repriză) spre poarta lui **Iorgulescu. Dinu** (mai stăpîn pe el decît în prima parte a jocului), mijlocașul de apărare, a **coordonat,** acum, mai calm și mai sigur acțiunile sistemului defensiv, în timp ce **R. Nunweiller** (schimbat, și el în bine, la reluare) a dirijat, cu recunoscută-i pricepere, în faza de construcție a atacurilor sau a contraatacurilor. Nu o dată **Dinu** a urcat și el în spre „16"-le arădean (și în aceste situații el a găsit în dinărul și inimosul **Pamfil Radu** un neobosit suplinitor, iar în **Moldovan** inspirat introdus în min. 58, un inteligent caloborator) în dorința de a da un ajutor mai eficient coechipierilor din linia întîi. Și, poate nu întîmplător, de la **Dinu** a plecat golul egalizator, pasa să decisivă găsindu-l demarcat, în careul advers, pe **Dudu Georgescu.** Pentru Dinamo, greul fusese până atunci. Apoi, pe deplin deconectată la 1—1, formația oaspete s-a desfășurat, în continuare, și mai în largul ei reușind, aproape firesc și golul victoriei, înscris de același **Dudu Georgescu,** cel ce-l suplinea cu brio pe **Dumitrache.**

Hotărît lucru, a fost meritul formației campioane acela de a fi știut să-și facă din acest element nepreconizat al naturii, vîntul, un prețios ajutor. Într-atît s-a priceput să-l strunească Dinamo — în toată repriza a doua — încît, în aceste 45 de minute, echipa textiliștilor arădeni n-a mai nimerit niciodată spațiul porții lui **Constantinescu.** Un **foarte bine,** deci, pentru dinamoviști, pentru prestația lor din cea de-a doua jumătate a meciului, calificativ care comparativ cu repriza întîi, mai slabă (îndeosebi sub aspectul marcajului), reușește să rădice media generală!

G. NICOLAESCU

BUCUREȘTI. Fundașii chipeni Matei și Pezo resping încă un atac al rapidiștilor. Năstrușescu și Neagu. Foto: I. MIHAICA

„SOLUȚIA GIULEȘTI" ȘI IMPLICAȚIILE EI

Nu vrem să ne angajăm în corul celor ce condamnă organizarea meciurilor Rapidului pe stadionul său, Giulești (ni se pare normal ca orice echipă să joace acasă, fireste, respectîndu-și adversarii și asigurînd spectatorilor condiții civilizate de vizionare), dar credem că terenul propriu, în cazul echipei de lîngă podul Grant, nu convine chiar clubului proprietar.

Cu ani în urmă (stadionul a fost construit înainte de război) el se potrivea ca o mănușă nu numai formației lui **Baratky** și apoi a lui **Marian** sau chiar **Macri,** pe cînd era jucător pentru că altele erau și ideile tactice care guvernau fotbalul. Astăzi, însă, cînd știința defensivei, adică a distrugerii acțiunilor de atac adverse, s-a perfecționat atît de mult, terenul, datorită dimensiunilor sale mici, vine în avantajul oaspeților care se pot grupa mai ușor în apărare, dublajul și chiar... triplajul se poate realiza fără greș, unghiurile de șut ale feroviarilor pot fi închise mai repede. Pe scurt, apărătorii se pot așeza — întocmai ca, duminică, studenții din Cluj — precum niște metereze inexpugnabile; frontul de apărat fiind mai mic, fireste și rezistența e mai mare. În plus contraatacurile oaspeților, datorită distanței mici dintre cele două porți, sînt mult mai rapide decît pe alte terenuri și, deci, extrem de periculoase pentru formația gazdă.

Întocmai așa s-au petrecut lucrurile și duminică dimineața. Și... 0—0! De fapt, „U" n-a făcut decît să preia o lecție prădată **Rapidului,** tot pe terenul său, de F. C. Argeș, de Sport Club Bacău și de alte echipe care au plecat de pe Giulești, în campionatele trecute, nu cu un punct, ca duminică studenții, ci cu amîndouă. Pentru că, logica e simplă și ea a fost demonstrată **mai sus.**

Iată de ce credem că **ar fi în folosul Rapidului să joace partidele** de acasă pe alt gazon decît cel din Giulești. Giuleștiul e un vad bun, nu se mai plătesc diferitele taxe către I.E.A.B.S., întreprinderea proprietară a stadioanelor „Republicii" și „23 August", veniturile sînt mai mari, dar, după cum s-a văzut, soluția e cu două fețe.

Sau, ar mai fi o idee: renunțîndu-se la pista de atletism să se mărească suprafața de joc din Giulești. Boo ar fi și în lungime și în lățime.

Mircea TUDORAN

TIMIȘOARA ● Loje, vîrfuri de cîșt și Politehnicii, în fața celor doi fundași centrali ai Craiovei, Antonescu și Stîngă. Foto: Dragoș NEAGU

„PRIN VÎRFURI VÎNTUL VIU VUIA..."

A apărut din senin. Nimic nu-l anunța. Și, iată-l, nepoftitul, inamicul nr. 1 al fotbalului! Mai aprig decît ploaia. E vîntul. Marele stațion al Timișoarei era învăluit, citedată, de virtejuri roșietice, ridicate de rafalele puternice de pe pista de atletism. A fost, un vînt năbădăios. Nu avea o direcție anume. N-a pezzat cu nici una dintre echipe. Nicidată nu puteai să spui: uite, acum, ajută pe „Poli". Sau, iată-l, a trecut cu constănțenii! Se încolăcea printre jucători și arbitri, indica banalul cele mai nărăvașe itinerarii și, uite așa, a făcut tot ce i-a stat în putință ca să încurce jucătorii.

Acum, nu e mai puțin adevărat că și combatantele nu au găsit o zi prea bună. Politehnica juca cu înfrigurarea unei echipe pățite. Simțeai în jocul ei teama ca nu cumva povestea lui Craiova să se mai repete. Era și pripeala echipei fără anii de primă divizie pe care îi numărau cei mai mulți dintre adversarii ei. Era și riscul utilizării unei formule de echipă care a nedumerit pe mulți dintre cunoscătorii fotbalului de la Timișoara. Și veritabilii competenți nu lipsesc, știm foarte bine, unui oraș care apare de la începuturile istoriei fotbalului nostru, ca un pilon al acestor începuturi. Cu **Dascu** și **Lala,** o pereche de vîrfuri de atac cu multă bunăvoință, dar nu și cu sincronizare de mișcări și intenții. Noroc că din spate a furnizat multe mingi acest mijlocaș cu alură de pivot de baschet, pe nume **Schiopu.** Și că **Bungău** a reușit cîteva incursiuni periculoase. Și că **Popa,** debutantul, a luptat cu energie în apărare.

F.C. Constanța a acuzat prea rapida deschidere a scorului în defavoarea sa. Abia în finalul reprizei am început să recunoaștem ceva din fotbalul prezentat de echipa litoralului în acest sezon. Nervii au pus prea mult stăpînire pe oamenii condușI de **Antonescu,** el însuși neașteptat de irascibil. Nu vrem să trecem cu vederea faptul că arbitrajul a produs nemulțumire și nedumerire în ambele tabere. Dar așteptam de la niște jucători călîți cu momente grele ale unui campionat — care pot veni și de la vînt și de la o zi neinspirată a unui conducător de partidă — mai multă forță de stăpînire de sine, mai multă luciditate, mai mult calm. Pînă la urmă, s-a dovedit că oaspeții și-au creat ei înșiși handicapuri, și-au așezat ei obstacole în calea unei eventuale egalări.

„Prin vîrfuri vîntul viu vuia...", e adevărat, dar și pe terenul timișorean a vuit prea mult nestăpînirea de sine.

Eftimie IONESCU

CE FACI CU FIORENTINA, „U" CRAIOVA?

Meciul cu Steagul roșu, de care suporterii fotbaliștilor craioveni aproape că nu vor să mai audă, a fost o întîmplare! Știm, fiecărei ormații i se poate întîmpla o asemenea surpriză. Dar urmărind partida de duminică, cu Politehnica și, gîndurile ne-au purtat înapoi, la campionatul trecut, cînd formația craioveană, deși a fost la un...pas de titlul de campioană, abia a reușit să treacă PE TEREN PROPRIU de U.T.A. (1—0), S.C. Bacău (1—0), F.C. Constanța (1—0), Dinamo (1—0), S.S.A. (1—0), Rapid (2—1), terminînd la egalitate cu Steaua (0—0), F.C. Argeș (1—1), Petrolul (0—0), au fiind învinsă de Steagul roșu (0—1).

Duminică, neputința formației craiovene a apărut și mai pregnantă.

În fața unor buni jucători la mingile pe sus **(Stoicescu, Ianul,** la care s-a adăugat, ca o surpriză plăcută, **Romilă I),** și deși au văzut că nu au sorți de izbîndă, craiovenii au continuat să trimită baloane, înalt, într-un careu suprapopulat de 15—16 jucători, fără a încerca o pasă înapoi, sau atacuri pe extreme, care să desfacă apărarea supranumerică. De altfel, chiar **Marcu** și **Țarălunga,** jucători cu experiență, de la care, în funcție de situație, se cere și contribuția proprie, au fost, aproape, inexistenți. Cînd au avut mingea (ei, și nu numai ei) au ridicat-o în slava cerului, la... bătaie!

Metoda... orbească de a ataca, trebuie să facă, credem, obiectul unei analize din partea jucătorilor și, desigur, a antrenorilor. Și fără îndoială, trebuie găsită soluția adecvată.

Duminică, în fața lui **Anton, Hariciuc, Costaș** sau **Romilă I** (să nu mai vorbim de **Stoicescu** și **Ianul**), Universitatea Craiova nu s-a descifrat pînă în min. 87, cînd **Oblemenco** a plasat acea splendidă lovitură de cap. Pe bună dreptate, se pune întrebarea: **ce se va face formația craioveană în confruntarea cu Fiorentina, în Cupa U.E.F.A.,** formație care, oricum, prestează un joc superior Politehnicii Iași în ceea ce privește defensiva? **Deci, ce faci cu Fiorentina, Universitatea Craiova?**

Constantin ALEXE

C.S.M. REȘIȚA: ATAC CU ORICE PREȚ!

În condițiile în care meciurile din deplasare declanșează fantezii „defensive" de toate soiurile în concepția antrenorilor (supraaglomerarea careului propriu fiind abstractizată în formule cifrice care evidențiază rolul jucătorilor „libero"), am avut plăcerea să vedem, la Cluj, pe C.S.M. Reșița arborînd, sus și fainic, steagul ofensivei. Echipa lui **Reinhardt** a depășit bariera psihologică a celor care joacă pe teren străin, dispunîndu-se în cel mai limpede 1—4—2—4 cu putință, surprinzîndu-și adversara de așa manieră, încît C.F.R.-ul a cedat rolul, retrăgîndu-și **ea** un **om (Boca)** pe linia mediană.

Tactica aceasta îndrăzneață i-a ajutat pe reșițeni să dispute partida de la egal la egal și să obțină, în final, un punct meritat. De unde forța aceasta interioară, la o echipă care ieri făcea echilibristică pe muchea prăpastiei? În primul rînd, credem, din clătinirea lucidă a posibilităților jucătorilor săi, înarmați la ora aceasta cu doza de rutină și vocația de a da tîrcoale porții, adusă de Voinea. El a dinamizat înaintarea, i-a dat încredere, a redeșteptat apetitul de gol al lui **Nestorovici,** cîndva golgeter al diviziei secunde. A turnat cu alte cuvinte (în sens pozitiv) gaz peste un foc care exista, mocnind. Pentru că C.S.M. Reșița s-a format, practic, în marșul greu al campionatului trecut, cînd returul a demonstrat un salt de calitate evident.

Ioan Reinhardt ne spunea, nu de mult, că după informațiile pe care le deține, antrenamentele echipei sale depășesc considerabil gradul de intensitate suportat de majoritatea celorlalte divizionare A. Își consolidase atmosfera de lucru prin măsuri pedagogice eficace, reușind să-și solicite jucătorii, la cote pretențioase. Se întreba chiar, dacă nu exagerează, pe fondul convingerii intime că numai o asemenea duritate a antrenamentelor poate înlocui harul din care alții se adapă, probabil, mai mult. (După scurtul său sejur reșițean, **Grigoraș,** călit și el, sub mîna fermă a lui **Tache Macri,** nu-a mărturisit că a rămas surprins de dificultățile ședințelor de pregătire ale C.S.M.-ului).

Truda însă îi răsplătește pe reșițeni. Pe un teren greu, duminică, la Cluj, ei au terminat meciul în forță, reușind să surmonteze **un handicap** considerabil.

Ceferiștii, înfruntîndu-i (replica lor bună a pălit pe măsură **ce se** scurgea timpul), s-au văzut **ca într-o** oglindă, pe ei înșiși din sezonul trecut. Poate că, frecîndu-se **la ochi,** s-au trezit, în sfîrșit...

Ion CUPEN

PROGRAMUL ETAPEI A V-a (duminică 2 septembrie)

PITEȘTI:	F. C. Argeș	— A. S. Armata Tg. Mureș
IAȘI:	Politehnica	— Politehnica Timișoara
CLUJ:	„U"	— Universitatea Craiova
BUCUREȘTI:	Steaua	— Rapid
BUCUREȘTI:	Dinamo	— Sportul studențesc
REȘIȚA:	C.S.M.	— Petrolul
CONSTANȚA:	F. C. Constanța	— Steagul roșu
ARAD:	U.T.A.	— Jiul
BACĂU:	Sport Club	— C.F.R.

● Ora de începere a meciurilor pentru toată luna septembrie: ora 16